

Tristețea mondială în pragul lui 11 septembrie

CEI MORȚI ÎȘI CAUTĂ VII LOR

După cum era de așteptat, mediile românești au reluat (chiar și cu două zile înainte de 11.09), în pragul lui 11 septembrie, comemorarea a doi ani de la înmormântarea simbolurilor americane din New York. Cel mai sângeros act terorist din istoria omenirii. Câteva mii de morți. La Hiroșima au fost peste optzeci de mii. La Nagasaki de asemenea mulți. În Serbia câte ceva, zice lumea. În lumea nesilitei, se zice, convenții internaționale de pace care nu a fost respectată.

Este adevărat că această a fost cea mai mare lovitură pentru istoria Americii care nu are istorie. Singura ei istorie este existența momentană prin care se poate intra numai în analele subculturii de consum și a mutilării mondiale a spiritului omenesc. Singura istorie a americii se împarte în două concepte: războiul fratricid de secesiune 1861-1865 și Hartley Davidson. Și astăzi săbiile și uniforme vechilor sudiști sunt piese de muzeu după cum și nou-nouța motocicletă Hartley este trecută imediat în rândul conceptelor arhivistice de unicitate.

Să nu ne amăgim: cel mai tare conduce lumea. Așa a fost dintotdeauna și fiecare ar tinde să se bucure de neîmpotrivirea mondială. Și, desigur, victimele nevinovate sunt deplânse indiferent de motivațiile și împrejurările războinice sau istorice. Nu sunt vinovați oamenii naivi care au crezut orbește în securitatea sistemului lor care i-a înșelat de câte ori a avut prilejul. Nu sunt vinovați aceia care și-au dus traiul liniștit și tern, ca niște CIP-uri fericite fără un grăunte de cultură. Lovitura asupra Gemenilor nu a fost o lovitură ci o palmă obișnuită. Palma avertizoare dată lui Goliat înainte ca o piatră obișnuită să zdrobească platoșa de oțel a tidvei mondiale. Uriașul s-a transformat pe loc într-un pitic speriat și în locul aripilor ocrotitoare a Albei ca Zăpadă l-a atins cu foc tanti Moartea.

Astăzi pe nimeni nu mai interesează că, potrivit știrilor din presă, pe masa președintelui american, cu două zile înainte de atentat, s-au aflat deja planurile de reabilitare a clădirii precum și discursul pentru viitorii morți! Pe nimeni nu interesează cum a fost posibil ca sistemul american perfecționat de sateliți defensivi, să greșească în așa măsură încât, la cinci minute după primul atac, cerul să nu fie înțesat cu avioane de vânătoare și de cercetare, cum de a mai trecut o oră până la cel de al doilea atac și cum de a fost posibil ca și după destul timp până la atacarea Pentagonului, sistemul mereu mobil și multifuncțional de apărare, a așteptat pur și simplu sfârșitul agoniei. Pe nimeni nu interesează faptul că președintele *pământului făgăduinței* a refuzat ca, la cererea expresă a rudelor victimelor, să le prezinte raportul comisiei de cercetare care s-a ocupat ulterior de lămurirea situației.

Supraviețuitorii și rudele victimelor își cer drepturile. Solicită monumente mai mari în cinstea celor decedați, decât cele care au fost prevăzute. Cer fiindcă nu au fost obișnuiți să se războiască și să moară. Și las să ceară, durerea omenească nu se poate

măsura. Dar și morții își cer drepturile. În tăcere, pentru veșnicie. Și acest drept ar fi adevărul care și-a schimbat haina încă înainte de lovitura destinului însuși. Astăzi nimeni nu-l mai poate afla și nici nu mai interesează pe cineva. Făurarul istoriei momentane a găsit vina, i-a stigmatizat pentru totdeauna și treaba e rezolvată.

Morții cred că nu e.

Un lucru însă nu-mi este clar: de ce dramatizăm mai mult decât dacă ar fi vorba de tragedia noastră națională. Una e să participi în durere și alta să o faci din pure porniri de subordonare.

Borko Ilin